

Ако има обаче нѣщо, което да печели наистина душата, то е това, че тоя градъ, който е вратата на единъ цѣлъ край, тѣй изоставенъ както е, не позволява процвѣтяването на тоя край и ние го виждаме все повече и повече да обеднява. Тукъ, селянитѣ, които идватъ да продаватъ своитѣ стоки, намиратъ единъ заключенъ пазаръ и поради тоя фактъ не виждатъ никакво съотношение между положенія трудъ и резултата. Тѣ донасятъ какви ли не нѣща — добитѣкъ, дървени материали, керамични издѣлия, жито, царевича и най-много зеленчукъ и овощия. Бѣхъ презъ единъ пазаренъ лень въ Севлиево. Гледахъ продавачитѣ: тѣ стояха цѣлъ день на крака около купчини зеленчукъ, брашна, грѣнци, плодове и съ потъ, която се стичаше по обгорелитѣ имъ отъ слънцето лица, очакваха съ надежда да мине нѣкой, за да продадатъ и да взематъ по нѣкоя пара, та на свой редъ да купятъ нѣщо за въ село, гдето малко захаръ, дървено масло или една нова дрѣха ще бждатъ радостта на многочленното семейство. Но купувачитѣ... минаваха, да! А стоката, у повечето, стоеше. Желана може би нѣкъде, тукъ тя бѣше обречена да остане цѣлостна и не рѣдко пѣти хвърлена на безценица. И чувствувахъ, какъ тая стока, като жива е заседнала въ душата на селянина, който при спомена, че съ толкова работа, трудъ и жертви не можеше да си купи поне най-необходимото, съ болка се пита: „Защо сж всички тия жертви, когато въ края на крайщата нѣма никаква полза?“

И тѣй цѣлъ единъ край, който, ако бѣше свързанъ съ желѣзница, би цвѣтѣлъ и далъ препитание на толкова хора, при сегашното положение, се пита: „Защо толкова работа безъ полза?“

Но, добри и търпеливи, селянитѣ, при залѣза на слънцето, се отправятъ по различнитѣ пѣтища, които водятъ къмъ домоветѣ имъ и съ направенитѣ крачки къмъ святото огнище — тѣ неможейки да се върнатъ безъ надежда — се утешаватъ, вѣрватъ въ по-добри дни, и си шепнатъ: „Дано идещия пѣтъ!“ И тѣй върви животътъ имъ.

Но ние трѣбва да се запитаме, не е ли несправедливо да се остави на забвение единъ край, който, поради близостта си съ Балкана, може да бжде източникъ на богатства отъ дървени материали, овощарство, скотовѣдство, земедѣлие, водна енергия и пр и пр.? Държавата трѣбва да се замисли най-сетне, въ името на собствения си интересъ — да даде по-добро препитание на ония, които, въ най-тежката епоха на България, вдигнаха знамето на високи идеали, бориха се за нея и дадоха мжченици.

Ние, живущитѣ далечъ отъ тоя край, трѣбва да не забравяме дълга си къмъ него, да се мжимъ да допринесемъ по нѣщо за *люлката* на нашитѣ пѣрви дни — съ любовта, която се храни къмъ люлката, надъ която неуморно се е навеждалъ образътъ на най-обичната: майката.